

- b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy państwo portugalskie jest zobowiązane na podstawie art. 17 ust. 1 dyrektywy 95/46/WE do ustanowienia środków technicznych i organizacyjnych w celu ochrony danych osobowych przed przypadkowym lub nielegalnym zniszczeniem lub przypadkową utratą, zmianą, niedozwolonym ujawnieniem lub dostępem, szczególnie wówczas, gdy przetwarzanie danych obejmuje transmisję danych w sieci?
- c) Ponownie, w przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzedzające pytanie, czy wówczas gdy państwo członkowskie nie przyjmie żadnego środka w celu wykonania art. 17 ust. 1 dyrektywy 95/46/WE i jeżeli pracodawca odpowiedzialny za przetwarzanie tych danych przyjmie system ograniczonego dostępu do tych danych, który nie pozwala na automatyczny dostęp do tych danych dla organu krajowego uprawnionego do kontroli warunków pracy, zasada pierwszeństwa prawa Unii Europejskiej powinna być interpretowana w ten sposób, że państwo członkowskie nie może ukarać owego pracodawcy za takie zachowanie?
- d) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie poprzedzające, przy czym nie wykazano lub nie stwierdzono w konkretnym przypadku, iż informacja wynikająca z rejestru nie została zmieniona, proporcjonalny jest wymóg natychmiastowego udostępnienia rejestru, tak aby umożliwić powszechny dostęp wszystkich osób biorących udział w stosunku pracy?

(¹) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 12 listopada 2013 r. w sprawie T-147/12, Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 10 stycznia 2014 r. przez Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG

(Sprawa C-7/14 P)

(2014/C 52/58)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG (przedstawiciele: adwokaci K. Landry i G. Schwendinger)

Druaga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (trzecia izba z dnia 12 listopada 2013 r. w sprawie T-147/12 w całości i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji REM 02/09 z dnia 16 września 2011 r. (K(2011) 6393 wersja ostateczna);
- pomocniczo, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego (¹) poprzez przyjęcie, że błąd niemieckich organów celnych był dla wnoszącej odwołanie rozpoznawalny. Stanowisko to jest błędne. Poszczególne przepisy są złożone i ich brzmienie jest niejasne i mylące. Potwierdza to w szczególności korespondencja pomiędzy ministerstwem federalnym a Komisją. Ponadto również czas trwania i zakres błędnej praktyki niemieckich organów celnych przemawiają przeciwko przyjęciu możliwości rozpoznania błędu przez wnoszącą odwołanie.

Po drugie Sąd naruszył art. 239 ust. 1 tiret 2 kodeksu celnego poprzez błędne przyjęcie oczywistego zaniedbania ze strony wnoszącej odwołanie.

Po trzecie, w odniesieniu do dwóch punktów Sąd w niewystarczający sposób uzasadnił swe orzeczenie, w związku z czym argumentacja leżąca u podstaw owego orzeczenia jest dla wnoszącej odwołanie niezrozumiała.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny, Dz.U. L 302, s. 1.